

VRTIM SE UKRUG

Ponovo krstarim ovim kontinentom
bez posebnog razloga.
Ponekad bi mi samo iskršlo neko ime u glavi,
neko piće, ulica,
pokupio bih češalj, dezodorans, punjač za telefon,
i odmah tamo krenuo.
Ovog puta ka Napulju,
ne, ka benediktinskom manastiru u Alpima,
ne, ne, ka malom klubu na doku, u Sankt Pauliju.

Zastao bih da prenoćim u Beču,
možda Nirnbergu,
Novoj Gorici.
Predvidljivi, ustajali mirisi hotelskih soba,
pričljive recepcionerke sa booking.com.
Pored mene bi prošli dekica i bakica,
on u motorizovanim invalidskim kolicima,
ona, držeći se za kolica, na trotinetu.
Pored mene bi prolazile i kolone automobilista
u šarenim folksvagenima.
Bube bi se vukle, vrcnale stražnjicama,
buljile u mene svojim farovima.
Bube.

Dve plazme.
Na jednoj vremenska prognoza:
muškarac šetka ispred velike elektronske mape
i magijski dodiruje oblasti,
pa se na jugu pali žučkasto svetlo,
a na severu hrskavo narandžasto:
shvatam da je cela prokleta planeta lenja pita,
i da u njoj niko ne živi.
Ljudi, jednostavno, nema.
Na drugoj plazmi već nešto,
akcija, pljačka, pucnjava, žrtve vrište...
Flajeri, na staklenom stolu, o dalekim, egzotičnim mestima,

zadržavaju pogled na, u pravilnim sekvencama,
slikama žena u bikiniju,
koje šetaju plažom s ledenim koktelom u visokoj čaši,
ili se uvijaju na pesku:
more je, dakle, seks, ništa više...
Listam, očekujem sledeću damu,
(pauza pred pucanj, vrisak),
kao što se očekuje refren u poznatoj pop pesmi.
Jedna visoka, mršava žena u kaputu
kakav je nosila Ingrid Tulin,
kose pokupljene plavom maramom,
ulazi, vukući za sobom mali kofer s točkicama.
Osmehuje mi se u prolazu
i, ko zna zašto, istog časa me obuzima tuga:
neočekivani ubod melanholije, praznine...

Evo me na aerodromu, u kafeu,
po žutoj rikni prepoznajem *National Geographic*,
i izvlačim ga ispod gomile magazina:
„Crni faraoni – vladari drevnog Egipta“.
Na koricama crnac kao sa reklame za Old Spice,
mišićavih ruku prekrštenih na grudima,
ogrnut leopardovom kožom,
s debelom zlatnom kajlom
i pozlaćenom lobanjom s dve sjajne kobre na temenu.

„Je l' slobodno?“, čujem pitanje.
„Izvolite...“
Počinje razgovor, pričam, šarmantan sam,
zanimljiviji na engleskom nego na srpskom,
uživam u sebi,
prosto neodoljiv,
bla bla bla...

Idemo dalje:
Jedem kontinentalni doručak sa drugarom,
nosim džemperić sa dva dugmenceta, znate onaj, ko dekica...
Puca i ta scena,
a ja se pitam šta to prekida krhke sinapse u mom mozgu,
da ne mogu lepo, sujetno da maštam,
da budem glavni junak, heroj u akcionom filmu,
da namestim kosu kao filmska zvezda,
da budem žrtva, spasitelj čovečanstva,
da me svi obožavaju itd...

Ofarban sam u crveno,
idem odlučno gradom,
Rotterdam, na primer,
žena sa troje dece ide mi u susret.
Devojčice, sve ko jaje jajetu.
Nije šezdeset i osma, neka godina je već,
ja – zreo čovek.
Ulični svirač me je sa trga ispratio „Alelujom“,
u meni neko govori:
Martin Luter King, Varšava, Holidej In...
Napustio sam svoju zemlju,
ostao bez ikoga,
nemam povratnu kartu.
Pauza pred pucanj, vrisak, dolazi refren,
a samo: žena mi se osmehnula,
što me je podsetilo na neki
od onih otrcanih crno-belih filmova iz četrdesetih,
kada dame osmesima prate pilote u opasnu plavu daljinu.

Temperatura se spustila do nule,
oči mi suze od uskovitlanog snega,
pas se pomokrio na stablo,
diže se para olakšanja.
Kaldrma me pita:
Da li si definitivno prekinuo sve veze?
Otvaram oči uprkos snegu,
a ispred mene stoji ulični svirač.
Je l' ovo neki religijski doživljaj, pomislim.
„Poznajemo se“, kaže,
„Mi ne postojimo, mi, ljudi, nema nas, znaš!“

Najednom sam u sebi,
dok svet postaje sve mutniji i belji.
Vidim nas na ulici, držimo se za ruke,
pljušti kiša kao iz kabla,
a ulični svirač u Beogradu nam dobacuje šampon...
Glave nam u peni,
na ivici tvog dušeka, kolena nam se dodiruju,
čujem MC5, *Ramblin' Rose*,
vidim i mamurni odlazak iz kafića u vrelo podne...
Silazim iz tjuba na Tajms skveru.
Ogromni poster pop benda iz Britanije,
imaju frizure kao likovi iz *Tri glinena goluba*.

Autobus za transfuziju sa plakatom:
pet dolara za pola litre,
crne prostitutke sa crvenom kosom,
čorba od kupusa i ovasa,
prvi put čujem melodiju mađarskog jezika,
Kubanci igraju šah,
svuda kristalmet,
atentat na Kenedija,
Stenli Tarentin sa saksofonom u papirnoj kesi,
sa drugog sprata se čuje:
Oh, St. Teresa, higher than the moon!

Evo me, opet u Roterdamu, vrtim se ukруг.
U srcu snežne oluje, vrtim se ukруг.
U sebi, ukруг, krstarim...
Šta bi se dogodilo da grane sunce,
da otopi sve,
i ceo krajolik preobrazi u proleće,
da se ulice ispune milionima zvukova,
crvenim plitkim starkama,
da ne budu tri nego dve devojčice,
da prolista drveće,
da zemlja postane lenja pita.
Ništa, ništa,
Bog je sigurno okusio ne bi...
A mene, nas, ljudi, ionako nema...